

Arrest

nr. 89 605 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiitische moslim zijn afkomstig van Sadr city in Bagdad. U bent gehuwd. Uw echtgenote is arts en vier tot vijf maanden zwanger. In 2004 studeerde u af aan de universiteit. U behaalde een diploma in de biologische wetenschappen. Van 2004 tot 2007 was u werkloos. Op 7 april 2007 begon u te werken als bioloog in een overheidsziekenhuis in Sadr city. U werkte er met de avondshift. U zou er in de bloedbank hebben gewerkt. Overdag studeerde u voor ingenieur. Uw vader overleed aan een hartaanval op 11 oktober 2011. Op 5 januari 2012 kwamen vier mannen van de groepering "Asaib Ahl Al

Haq" (Verbond van de Rechtschapenen) de bloedbank binnen. Ze hadden een koelbox bij met bloedstalen. Ze vroegen u met hen samen te werken en het bloed, waarvan u vermoedde dat het besmet was, klaar te maken voor twee patiënten die in het ziekenhuis lagen. Die twee patiënten waren leden van het rivaliserende Mehdi leger. U weigerde en daarop zouden ze u hebben geslagen. Er zou een gevecht zijn ontslaan. Toen u begon te roepen, kwamen er andere medewerkers van het ziekenhuis aangelopen. Uw belagers vluchtten en zouden u met de dood hebben bedreigd omdat u hun opdracht had geweigerd. Op 10 januari 2012 zouden diezelfde mannen terug naar de bloedbank zijn gekomen om u te vermoorden. Er ontstond weer een gevecht. Maar omdat medewerkers van het ziekenhuis hoorden roepen en kwamen kijken, vluchtten de vier mannen weg. Daarop zou u uw broer hebben gebeld. Die waarschuwde het leger. Het leger kwam u ophalen en zette u thuis af. Diezelfde dag zou u naar een vriend in de Palestijnstraat zijn vertrokken. Op 20 januari 2012 zouden diezelfde mannen bij u thuis naar u zijn komen vragen. Nadien zou u niets meer van hen hebben vernomen. Op 26 januari 2012 zou u Irak hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 8 februari 2012 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van een attest van woonst, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, uw huwelijksakte, het diploma van uw echtgenote, een kopie van de vakbondskaart van uw echtgenote, uw diploma biologie, een attest van uw ingenieursstudie, een ambtenarenbadge, een toegangsbadge van het ziekenhuis, een aanstellingsbrief van uw werk in het ziekenhuis, dienstroosters van het ziekenhuis, een brief die uw overplaatsing van het labo naar de bloedbank bevestigt, een attest van het ziekenhuis dat uw tewerkstelling bevestigt, foto's waarop u te zien bent in de bloedbank en de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt Irak verlaten omdat u vreest te worden gedood door Asaib Ahl Al Haq omdat u weigerde mee te werken aan de liquidatie van twee leden van het Mehdi leger. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt om uw vrees aannemelijk te maken, niet kunnen overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de manier waarop u zou zijn betrokken in een afrekening tussen rivaliserende milities zeer onwaarschijnlijk is. U had op geen enkele manier banden met het Mehdi leger of met Asaib Ahl Al Haq. U verklaarde dat u dat soort mensen probeerde te ontlopen. U beweerde dat u geen contact had met mensen van Asaib Ahl Al Haq. U was geen lid van één van beide milities. Niemand van uw ouders, broers of zussen was lid van een militie. U bemoeide zich niet met politiek. U ging ook niet naar de moskee want die moskeeën worden, volgens u, gebruikt als uitvalsbasis voor milities. U was ook geen lid van een religieuze beweging (CGVS, 15/03/2012, p.p.8-10). Langs de andere kant verklaarde u dat het ziekenhuis waar u werkte, was geïnfiltreerd door Asaib Ahl Al Haq (CGVS, 15/03/2012, p.13). Verschillende van hun mensen zouden, volgens u, in het ziekenhuis werken (CGVS, 15/03/2012, p.11). Eén van de mannen die u had bedreigd, was zelf vaak 's nachts aanwezig in het ziekenhuis (CGVS, 15/03/2011, p.12). Zelfs één van uw rechtstreeks collega's die ook in de bloedbank werkte, was lid van Asaib Ahl Al Haq (CGVS, 15/03/2012, p.16).

In het licht van deze vaststellingen is het dan ook opmerkelijk dat Asaib Ahl Al Haq u, een buitenstaander, zou betrekken bij het liquideren van twee leden van het Mehdi leger terwijl zelf over voldoende medewerkers beschikten in het ziekenhuis, temeer daar ze u op een behoorlijk ondoordachte wijze benaderden. Zo zijn de verklaring die u aflegt over de manier waarop Asaib Ahl Al Haq u zou hebben benaderd, alles behalve overtuigend. U verklaarde dat ze u onmiddellijk vroegen, zonder zich voor te stellen, met hen samen te werken (CGVS, 15/03/2012, p.12). Ze zouden u gevraagd hebben besmet bloed klaar te maken voor (M.S.) en (K.) (CGVS, 15/03/2012, p.13). Wie die personen waren en waarom u dat bloed voor hen moest klaarmaken, zouden ze u niet hebben verteld. U hebt het hen ook niet gevraagd (CGVS, 15/03/2012, p.13). De mannen gebruikten geen argumenten om u te overtuigen (CGVS, 15/03/2012, p.14). Ze dreigden alleen. Dat Asaib Ahl Al Haq, in een eerste gesprek van tien minuten (CGVS, 15/03/2012, p.12), u onmiddellijk zou vragen twee leden van het Mehdi leger te besmetten met geïnfiltreerd bloed, zonder hierbij naar uw ideeën of loyaliteit te polsen en zonder overredingsargumenten te gebruiken om u een dergelijke opdracht te laten uitvoeren, is weinig waarschijnlijk. Temeer daar er, zoals u zelf verklaart, na elk probleem in het ziekenhuis een onderzoek en ondervragingen volgt (CGVS, 15/03/2012, p.13). Door iemand waarmee ze geen enkele band hebben, op een zulke onvoorzichtige manier te benaderen, lopen ze immers een groot risico tegen de lamp te lopen. Dit is weinig waarschijnlijk, temeer daar ze hun eigen mensen in het ziekenhuis hebben.

Ook uw reactie op hun verzoek en vermeende moordpoging is opmerkelijk. U verklaarde dat ze u reeds bij het eerste gesprek op 5 januari 2012 bedreigden. Het zou bovendien, toen u weigerde, al tot een handgemeen zijn gekomen, dat afbrak omdat andere collega's toekwamen (CGVS, 15/03/2012, p.14). Toch blijft u na dit incident gewoon verder werken. U verklaart dat uw overste u had verzekerd dat hij veiligheidsmaatregelen zou treffen, maar u geloofde niet dat hij ze daadwerkelijk had uitgevoerd. U dacht dat hij dat enkel zei om u te overtuigen terug te komen werken (CGVS, 15/03/2012, p.15). De vaststelling dat u in zo'n omstandigheden meerdere dagen blijft verder werken nadat ze u dreigden te vermoorden, wekt verbazing. Ook uw verklaring dat u dacht dat ze u wel met rust zouden laten, is bevreemdend (CGVS, 15/03/2012, p.15). Zeker aangezien u verklaarde dat Asaib Ahl Al Haq is geïnfilteerd in het ziekenhuis, dat er veel geweld is in het ziekenhuis en dat mensen in het ziekenhuis worden vermoord (CGVS, 15/03/2012, p.21). Verder verklaarde u dat het voor die mensen heel normaal is iemand te vermoorden (CGVS, 15/03/2012, p.17). Ook beweerde u dat u vaak hebt geprobeerd u te laten overplaatsen omdat er veel problemen waren in het ziekenhuis (CGVS, 15/03/2012, p.13). En toch blijft u, nadat ze u in het ziekenhuis hebben proberen te vermoorden, gewoon verder werken in de bloedbank, waar u alleen de avondshift verzorgde. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder verklaarde u dat u niet bent nagegaan of die patiënten nog in het ziekenhuis lagen van 5 tot 10 januari 2012 of wat er verder met hen is gebeurd (CGVS, 15/03/2012, p.18). Ook dit is opmerkelijk. Dat u, hoewel u blijft voortwerken in het ziekenhuis, niet informeert naar het lot van de patiënten die u zou hebben moeten liquideren, kan allerminst overtuigen. Dat u zelfs hebt nagelaten te informeren of ze nog in het ziekenhuis waren, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. De aanwezigheid van die twee patiënten was immers belangrijk om het risico te kunnen inschatten dat Asaib Ahl Al Haq nog zou terugkomen naar het ziekenhuis na 5 januari 2012.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat die mannen op 10 januari 2012 terugkwamen om u te vermoorden omdat ze hun kans hadden mislopen om die patiënt te liquideren (CGVS, 15/03/2012, p.17). Dit is een opmerkelijke verklaring aangezien u niet weet of die twee patiënten nog in het ziekenhuis lagen op 10 januari 2012 (CGVS, 15/03/2012, p.18). Verder dient nog te worden opgemerkt dat u niet weet of die mannen van Asaib Ahl Al Haq nog in het ziekenhuis zijn geweest na uw vertrek. Bovendien hebt u nagelaten hiernaar te informeren (CGVS, 15/03/2012, p.19-20). Dergelijke laconieke houding ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Verder dient te worden aangestipt dat u incoherente verklaringen aflegt over de verblijfplaats van uw echtgenote. Op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat uw echtgenote in Sadr city verblijft in uw ouderlijke huis (Verklaring DVZ, 13/02/2012, vraag 15). Tijdens het gehoor op het CGVS zegt u echter dat ook uw echtgenote op 10 januari 2012 jullie huis heeft verlaten omdat u schrik had dat haar iets zou overkomen. Eerst zou ze naar een vriendin zijn gegaan waar ze een tiental dagen verbleef en nadien zou ze bij haar eigen ouders in de Palestijnstraat zijn gaan wonen (CGVS, 15/03/2012, p.4). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het feit of ook uw echtgenote jullie huis is ontvlucht ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tot slot moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen ter staving van de door u ingeroepen vluchtaanleiding.

Bovenstaande argumentatie laat niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze bevestigen uw identiteit, uw afkomst, uw gehuwde status, uw opleiding en uw werkzaamheden in het ziekenhuis, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De overlijdensakte van uw vader bevestigt zijn dood door een hartaanval. Zijn overlijden heeft echter niets met de door u ingeroepen vluchtmotieven te maken (CGVS, 15/03/2012, p.21).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, rechtsleer en het "Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR.

Verzoeker stelt dat verweerder vertrekt vanuit een verkeerd uitgangspunt. Hij werd niet aangesproken omwille van zijn overtuiging maar omwille van zijn tewerkstelling. Dat de leden van AAH het ziekenhuis

waren gefiltreerd sluit niet uit dat zij andere personen wilden inschakelen voor gevaarlijke opdrachten. Hun infiltranten worden waarschijnlijk beschermd en krijgen geen zulke opdrachten om het risico te beperken dat zij worden gevat. Verzoeker zou zo de dupe worden en de infiltranten zouden buiten schot blijven. Verzoeker benadrukt dat hij zwak stond ten aanzien van de militie en dat leden van AAH er niet voor terugdeinzen om gewone burgers zonder connecties direct aan te pakken en te bedreigen. Zij beschouwen doodsb bedreigingen als het beste en afdoende argument. Het is niet duidelijk op basis waarvan verweerder ervan uitgaat dat AAH eerst inspanningen zou doen om burgers te overtuigen van hun ideeën voor hen een opdracht te geven.

Omtrent zijn reactie op de moordpoging door AAH stelt verzoeker dat hij geen andere keuze had omdat hij moest zorgen voor inkomsten, alsmede dat hij op verschillende uren werkte en op zijn hoede was. Hij hoopte dat zijn overste veiligheidsmaatregelen zou treffen, werd door hem gedeeltelijk gerustgesteld en geloofde hem. Hij dacht niet dat de militieleden al na vijf dagen zouden terugkomen.

Dat hij zich niet informeerde over de patiënten wijt verzoeker aan het gegeven dat hij zijn overste verwittigde en dat het diens taak was te zorgen voor de patiënten. Verzoeker zat enkel in met zichzelf en in zulke situatie is het lot van onbekenden onbelangrijk. Bovendien zouden de patiënten hem geen bescherming bieden en kon een contact name meer problemen opleveren.

Verzoeker heeft recent vernomen dat zijn overste klacht indiende tegen de personen die hem hebben bedreigd.

De incoherentie omtrent de verblijfplaats van zijn echtgenote wijt verzoeker aan een misverstand. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar de hoofdverblijfplaats, niet de feitelijke verblijfplaats. Hetzelfde misverstand deed zich voor tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

Verzoeker stelt nog dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen nu deze zichzelf niet kunnen beschermen en geen individuele bescherming kunnen bieden.

2.1.2. Verzoeker legt ter staving van zijn relaas per aangetekend schrijven van 12 juli 2012 de kopieën neer van een dreigbrief waarin zijn broer wordt aangemaand zijn verblijfplaats te geven aan Asaab Ahel Al Haq (AAH) en van een klacht die zijn baas indiende bij de politie (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de voormelde dreigbrief en klacht, alsmede het bewijs dat deze stukken vanuit Bagdad via DHL aan hem werden opgestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker legde incoherente verklaringen af omtrent de feiten die hem ertoe zouden hebben aangezet het land te verlaten. Volgens zijn verklaringen bij het CGVS kwamen vier leden van AAH hem op 5 januari 2010 opzoeken in het ziekenhuis, hadden deze personen slechts één koelbox met zes of zeven blikjes bloed bij en was het hun bedoeling dat hij dit bloed zou voorbereiden en klaarmaken voor twee welbepaalde patiënten, van wie hij dacht dat het kopstukken waren van het Mehdi-leger (administratief dossier, stuk 4, p.11-13). In de vragenlijst gaf verzoeker slechts aan dat de vier personen hem op 5 januari 2010 kwamen opzoeken om hem te vragen “om te zwijgen over een grote hoeveelheid besmet bloed dat ze zouden binnensmokkelen” (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.3). Hij maakte in de vragenlijst geen melding van het feit dat de personen die hem opzochten behoorden tot de groepering AAH en vermeldde evenmin dat zij reeds besmet bloed bij hadden en dat het hun bedoeling was dat hij dit bloed zou toedienen aan twee welbepaalde patiënten. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker dergelijke essentiële elementen zou hebben vermeld in de vragenlijst. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Dient te worden vastgesteld dat verzoekers asielrelaas, en meer bepaald de handelwijze van de groepering AAH, in het geheel niet plausibel is. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat AAH in zijn wijk en in Sadr City zeer sterk staat en openlijk op straat aanwezig is (administratief dossier, stuk 4, p.8-9). Tevens blijkt hieruit dat de leden van deze groepering in het ziekenhuis waarin verzoeker werkte in vergaande mate geïnfiltrerd waren. Zij gaven te kennen dat het ziekenhuis van hen was en hadden in het ziekenhuis verscheidene medewerkers die tot deze groepering behoorden, hetgeen hen onder meer toeliet om herhaaldelijk op eenvoudige wijze en gewapend het ziekenhuis te betreden (*ibid.*, p.11-12). Bovendien was minstens één van verzoekers collega's die werkzaam was in de bloedbank lid van AAH (*ibid.*, p.16). Tevens verklaarde verzoeker dat het voor de leden van AAH normaal is om mensen te vermoorden, dat hun doel wanneer zij op 10 januari 2012 terugkwamen eruit bestond om hem in het ziekenhuis te vermoorden om zo een waarschuwing te geven aan de andere ziekenhuismedewerkers en dat zij dit ook reeds in het verleden hadden gedaan wanneer zij, minder dan een jaar tevoren, een directeur vermoordden (*ibid.*, p.17). Verder stelde hij dat zich in het ziekenhuis vaak geweld en incidenten voordeden (*ibid.*, p.21). Dat AAH, enerzijds een groepering die sterk stond in verzoekers wijk en ziekenhuis, die beschikte over medewerkers in het ziekenhuis en in de bloedbank, waarvan de leden met de hulp van de medewerkers van de groepering die in het ziekenhuis werkzaam waren bovendien eenvoudig gewapend dit ziekenhuis konden betreden en die er klaarblijkelijk niet voor terugdeinsde om mensen te vermoorden in het ziekenhuis, anderzijds op de door verzoeker geschetste omslachtige wijze tewerk zou gaan om twee welbepaalde patiënten in het ziekenhuis uit te schakelen, is in het geheel niet aannemelijk.

Daarenboven is verzoekers reactie op de voorgehouden gebeurtenissen van 5 januari 2012 geenszins aannemelijk. Dat hij nadat hij op 5 januari weigerde te gehoorzamen aan AAH, hetgeen leidde tot een gevecht waaraan hij slechts kon ontkomen doordat andere medewerkers van het ziekenhuis de kamer binnenkwamen en tot uitdrukkelijke doodsb bedreigingen door de leden van deze groepering (*ibid.*, p.14), gewoon zou zijn blijven verder werken in het ziekenhuis en de bloedbank is, te meer gelet op de hoger aangehaalde verklaringen inzake deze groepering, immers geenszins geloofwaardig, zelfs niet indien zijn overste zou hebben beloofd veiligheidsmaatregelen te nemen. Dat verzoeker moest zorgen voor inkomsten kan niet verklaren waarom hij, ondanks dat hij op zijn werk werd gevisieerd en met de dood werd bedreigd door een terroristische groepering, gewoon bleef verder werken. Nog minder aannemelijk is het dat verzoeker, ondanks de voormelde verklaringen aangaande de groepering AAH en ondanks het handgemeen met en de doodsb bedreigingen door deze groepering op 5 januari 2012, daarbij zou hebben verondersteld dat deze groepering hem nadien gewoon met rust zou laten en zou hebben gedacht dat zij hem niets meer zouden vragen en niet meer zouden terugkomen (*ibid.*, p.15).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker gedurende de periode die hij nog in het ziekenhuis bleef werken na de gebeurtenissen op 5 januari 2012, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in

de bestreden beslissing, klaarblijkelijk heeft nagelaten om na te gaan of de twee patiënten die geïmagineerd werden door AAH en die hij diende uit te schakelen nog in het ziekenhuis lagen en om zich te informeren omtrent hun verdere lot. Verzoeker tracht ten onrechte deze vaststelling te vergoelijken. Indien hij daadwerkelijk door AAH zou zijn aangesproken om twee patiënten te liquideren, zou hebben geweigerd, met de dood zou zijn bedreigd en desalniettemin zou zijn blijven verder werken, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in het ziekenhuis zou hebben geïnformeerd omtrent het verdere lot van deze patiënten en minstens zou hebben nagetrokken of deze nog in het ziekenhuis lagen. Dat hij naliet dit te doen, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees aangezien deze informatie van essentieel belang was om het risico te kunnen inschatten dat AAH nog zou terugkeren naar het ziekenhuis.

Verzoeker heeft daarenboven nagelaten om, nadat AAH op 10 januari 2012 zou zijn teruggekomen en gedurende de periode tijdens welke hij ingevolge hiervan zou zijn ondergedoken bij een vriend, contact op te nemen met zijn collega's en/of het ziekenhuis teneinde na te gaan of zich aldaar nog problemen hadden voorgedaan en of de leden van AAH nog naar het ziekenhuis gingen. Ook na deze periode en sedert zijn vertrek uit zijn land van herkomst, bleek tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij geen contact had opgenomen met zijn collega's en/of het ziekenhuis en zich niet nader had geïnformeerd aangaande het lot van zijn collega's en de verdere ontwikkelingen van zijn problemen en de situatie in het ziekenhuis (*ibid.*, p.5, 7, 19-20). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een asielzoeker ernstige en aanhoudende pogingen zou doen om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en de situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers houding voorafgaand aan het gehoor getuigt derhalve van een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De bijgebrachte stukken vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. De documenten in het administratief dossier (stuk 12: documenten) hebben, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, geen betrekking op verzoekers concrete vluchtaanleiding en bevatten geen gegevens die aan de voormelde, concrete vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen. Nog daargelaten dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen bij het CGVS nog in contact stond met zijn familie in zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 4, p.5), in het geheel niet aannemelijk maakt dat of waarom hij deze stukken niet eerder kon bijbrengen en in dit kader geen uitleg verstrekt, kunnen de gedurende onderhavige beroepsprocedure alsnog ter ondersteuning van de aangevoerde asielmotieven bijgebrachte documenten de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen (rechtsplegingsdossier, stukken 6 en 10). Het bewijs van verzending van DHL bevat geen gegevens die de voorgaande, concrete vaststellingen zouden kunnen ontkrachten. De dreigbrief die zou uitgaan van AAH en gericht zou zijn aan verzoekers broer betreft een getypt document dat door eenieder met een computer en om het even waar en wanneer kan zijn opgesteld, zodat hieraan bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht. Aan de bijgebrachte klacht, die door verzoekers baas zou zijn ingediend bij de politie, kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend. *Prima facie* dient immers te worden vastgesteld dat dit stuk een kleurenkopie betreft, minstens dat de hierop afgebeelde stempels klaarblijkelijk kleurenkopieën van stempels zijn. Bovendien is het bevreemdend dat dit document nergens enige vorm van een officiële opmaak of hoofding zou bevatten en volledig handgeschreven zou zijn, ondanks dat het zou uitgaan van de politiediensten in Irak.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”*, van de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwist. Verzoeker citeert uit de informatie in het administratief dossier en uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De situatie

valt onder de noemer 'gevechten' en deze gevechten zijn voortdurend aangezien zij met een regelmatige frequentie voorkomen. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geïdентificeerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen en citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *"vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?"*

2.3.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog inzake de veiligheidssituatie in Bagdad de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikels, een e-mailbericht van Iraq Body Count en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-18)

2.4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht noch op welke wijze dit zou (kunnen) zijn gebeurd, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.2. Op welke wijze het gelijkheidsbeginsel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn wordt door verzoeker in het geheel niet uitgewerkt en kan evenmin worden ingezien. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.4.3. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.1.

2.4.4. Voor zover verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-18) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel blijkt ook uit deze informatie dat het geweld in Bagdad overwegend doelgericht is en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker ingevolge zijn loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien worden voormelde vaststellingen en conclusie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bevestigd en gehandhaafd in de door verweerder ter terechtzitting neergelegde *Subject Related Briefing* van 16 juli 2012 inzake de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dient

aldus te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS